

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ladislavy Mentbergerové a soudkyň Mgr. Lucie Markové a Mgr. Andrey Lomozové ve věci

žalobkyně: **L. V.**, narozená xxx
bytem xxx xxx xxx, xxx xxx
zastoupená advokátem Mgr. Tomášem Chalupou
sídlem Na Zlíchově 18, 152 00 Praha 5

proti
žalované: **Vysoká škola ekonomie a managementu, a. s.**, IČO 01801376
sídlem Nárožní 2600/9a, 158 00 Praha 5
zastoupená advokátem JUDr. Michalem Žďánským
sídlem Radhošťská 194/2, 130 00 Praha 3

o 100 000 Kč s příslušenstvím

o odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 6. listopadu 2025, č. j. 17 C 1/2025-744,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 13 431 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta JUDr. Michala Žďánského.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. R.

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobkyni částku 100 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 12,75 % ročně z této částky od 18. 12. 2024 do zaplacení (výrok I) a uložil žalobkyni zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 117 793,50 Kč (výrok II).
2. Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala proti žalované zaplacení částky 100 000 Kč s příslušenstvím jako bezdůvodného obohacení, které mělo na straně žalované vzniknout tím, že od žalobkyně přijala částku 100 000 Kč jako školné na základě smlouvy o studiu ze dne 8. 9. 2020, kterou žalobkyně považovala za absolutně neplatnou. Žalobkyně namítla, že nikdy nebyla ke studiu u žalované řádně přijata (nebylo vydáno rozhodnutí o přijetí, žalobkyně nikdy neudělila žalované souhlas s doručováním elektronickou formou, k datu ukončení přijímacího řízení neměla žalovaná k dispozici maturitní vysvědčení žalobkyně), že neměla možnost se ke studiu řádně zapsat, zápis neproběhl osobně. Zpochybňovala úpravu poplatků spojených se studiem (nebyly upraveny v registrovaných vnitřních předpisech žalované). Sporovala platnost státního souhlasu a registrace vnitřních předpisů žalované Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy (dále „MŠMT“). Argumentovala spotřebitelským charakterem smlouvy o studiu, považovala ji za nesrozumitelnou, neurčitou, obsahující množství nevýhodných ujednání, tvrdila, že jí žalovaná neposkytla za zaplacenou úplatu žádné služby, neboť fakticky studovala jen do února 2021.
3. Žalovaná se žalobou nesouhlasila. Veškeré námitky žalobkyně považovala za nedůvodné. Uvedla, že žalobkyně se ke studiu sama přihlásila, splnila podmínky pro přijetí, ke studiu byla řádně přijata, uzavřela smlouvu o studiu, ke studiu byla zapsána, studijní místo využívala či k tomu měla možnost.
4. Soud prvního stupně provedl rozsáhlé dokazování a svá skutková zjištění podrobně popsal v odstavcích 11 až 34 svého rozsudku a odvolací soud na ně v zájmu stručnosti odkazuje.
5. Vzal za prokázaný závěr o skutkovém stavu, že žalobkyně podala dne 1. 9. 2020 přihlášku ke studiu u žalované (dále též „VŠEM“). Dne 7. 9. 2020 ji žalovaná vyrozuměla o tom, že splnila podmínky pro podmíněčné přijetí do bakalářského studijního programu v distanční formě studia s tím, že je do určitého data nutné nahrát do studijního systému (dále „SIS VŠEM“) doklad o nejvyšším dosaženém vzdělání (maturitní vysvědčení). Žalovaná žalobkyni vyrozuměla rovněž o tom, že k zápisu do studia dojde na základě podpisu smluvního prohlášení studenta, sdělila jí výši studijních poplatků za dobu tříletého studia (do 31. 8. 2023). Žalobkyně byla poučena podat proti rozhodnutí opravný prostředek. Žalobkyně do SIS VŠEM dne 8. 9. 2020 nahrála své maturitní vysvědčení a podepsané smluvní prohlášení studenta k administraci a podmínkám studia (smlouvu o studiu) a prohlásila, že je srozuměna s výší poplatku za standardní dobu studia 120 000 Kč. Žalobkyně požádala o možnost hradit školné ve splátkách a bylo jí vyhověno. Dne 11. 5. 2021 uzavřely strany dodatek ke smlouvě o studiu, kterým došlo ke zvýšení cenové úrovně na tzv. Premium (výše školného 60 000 Kč za rok). Žalobkyně zpočátku měla o studium zájem, především v prvním akademickém roce využívala studijních možností. Následně si uvědomila, že studium nezvládne a ztratila k němu motivaci. Studium neukončila rovnou, neboť měla obavy, že by musela poplatky za studium doplatit rovnou. Přístup ke studijním materiálům a studijnímu systému měla po celou dobu studia. O zanechání studia nepožádala před březnem 2024. V období od 27. 12. 2021 do 1. 3. 2023 zaplatila žalobkyně žalované 100 000 Kč.

6. Soud prvního stupně dále konstatoval, že je mu z úřední činnosti známo, že mezi žalovanou a jejími bývalými studenty je vedena řada soudních sporů, které jsou po skutkové stránce obdobné. Uvedl, že souhlasí se závěry, které byly vyjádřeny ve skutkové obdobné věci, a to v rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 č. j. 8 C 14/2025-487 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 19 Co 311/2025-661.
7. Dále uvedl, že u Okresního soudu v Kladně byl pod sp. zn. 209 C 35/2024 veden spor mezi zdejšími účastnicemi, pouze v opačném procesním postavení, o zaplacení částky 65 000 Kč představující studijní poplatek za akademický rok 2023/2024 (období prodlouženého studia žalobkyně u žalované). Žalobě bylo vyhověno s tím, že bylo shledáno, že smlouva o studiu je platná, že žalobkyně byla studentkou žalované a žalované vzniklo právo na zaplacení školného za uvedený akademický rok (a administrativního poplatku). Prvostupňový rozsudek byl potvrzen rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 10. 10. 2025, č. j. 27 Co 165/2025-850.
8. Po právní stránce se soud prvního stupně nejprve zabýval námitkou žalobkyně týkající se státního souhlasu uděleného žalované MŠMT, který žalobkyně považovala za nicotný. Námitku neshledal důvodnou. Konstatoval, že přezkum správních aktů náleží především soudům ve správním soudnictví a soud v občanskoprávním řízení je oprávněn přihlídnout k nicotnosti správního aktu pouze tehdy, pokud by takový akt byl natolik excesivní, že by jeho nicotnost byla zjevná, není však na něm, aby přezkoumával správní spis a jednotlivé kroky správního orgánu, tedy přezkoumával správní řízení. Taková situace však v projednávané věci nenastala. Žalobkyně v podstatě napadla průběh správního řízení, jí tvrzené údajné nedostatky nebyly takové intenzity, aby bylo možno dospět k závěru o nicotnosti státního souhlasu. V podrobnostech odvolací soud odkazuje na úvahy soudu prvního stupně uvedené v odst. 43 až 53 jeho rozsudku.
9. Poté věc posuzoval podle zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále „o. z.“) a podle zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách (dále „zákon o VŠ“).
10. Smlouvu o studiu, která byla mezi účastnicemi uzavřena právně posoudil jako smlouvu nepojmenovanou podle § 1746 odst. 2 o. z. Shledal, že smlouva o studiu byla mezi stranami řádně uzavřena, žalobkyně se stala studentkou žalované. Nejprve jednoznačně projevila vůli se stát studentkou žalované tím, že podala přihlášku do jí zvoleného studijního programu. Žalovaná žalobkyni přijala do zvoleného studijního programu poté, co shledala, že splnila podmínky přijímacího řízení. Žalobkyně přitom byla žalovanou informována, že se jedná o přijetí podmíněné, do doby, než doloží doklad o nejvyšším dosaženém vzdělání. Soud prvního stupně považoval listinu vyrozumění o splnění podmínek přijímacího řízení a přijetí ke studiu za rozhodnutí o přijetí ke studiu ve smyslu § 50 zákona o VŠ. Na jeho základě, po doložení maturitního vysvědčení, vzniklo žalobkyni právo zapsat se ke studiu u žalované. Žalobkyni bylo vyrozumění zasláno prostřednictvím SIS VŠEM, žalobkyně se s ním prokazatelně seznámila, neboť následně do systému nahrála maturitní vysvědčení. Následně podepsala smluvní prohlášení (smlouvu o studiu) a postupovala dle sdělených instrukcí. Do SIS VŠEM nahrála všechny požadované podklady, přičemž se také seznámila (případně měla tu možnost) se Statutem žalované, Studijním a zkušebním řádem a dalšími vnitřními předpisy žalované.
11. Soud prvního stupně se neztotožnil s argumentací žalobkyně, že zápis ke studiu může být proveden pouze za osobní přítomnosti uchazeče, a pokud by tomu tak nebylo, nestane se uchazeč studentem. Žalobkyně se mohla ke studiu zapsat prostřednictvím SIS VŠEM, což učinila, když do něj nahrála všechny požadované dokumenty. Tím projevila vůli se ke studiu zapsat a musela si být vědoma, že se stane studentkou žalované. Žalobkyně následně využívala

studijní služby žalované, jakož i poptávala učebnice, další literaturu, komunikovala ohledně probíhajícího studia. Žalobkyně rovněž hradila poplatky za studium (školné). Požádala o možnost hradit je ve splátkách, později požádala o zvýšení cenové úrovně. Sama aktivně se žalovanou komunikovala, žalovaná na její žádosti vždy reagovala. Z výsledku samotné žalobkyně vyplynulo, že si byla svého statutu studenta vědoma, služby žalované konzumovala, po dobu řádné doby studia nejevila tendenci jej ukončit, po uplynutí řádné doby studia (do 31. 8. 2023) neprojevovala aktivitu k zanechání studia, naopak došlo k jeho prodloužení, s čímž byly spojeny další poplatky za studium. Je nerozhodné, v jakém rozsahu žalobkyně skutečně služby žalované využívala, neboť to, jak studium sama naplňovala bylo zcela v její režii. Sama žalobkyně sdělila, že ke studiu postupně ztratila motivaci. Žalovaná tedy svým povinností ze smlouvy o studiu dostála.

12. Smlouvu o studiu považoval za smlouvu spotřebitelskou s odkazem na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 2093/24, IV. ÚS 2694/24, IV. ÚS 3310/24. Neshledal však, že by byla uzavřena v rozporu s právní úpravou týkající se ochrany spotřebitele (v podrobnostech viz odst. 76 jeho rozsudku). Konstatoval, že předmětem sporu nebyly poplatky za studium, které by měl student/bývalý student zaplatit soukromé vysoké škole za celou předpokládanou dobu studia v situaci jeho dřívějšího ukončení, což bývá nejčastější typ sporů mezi soukromými vysokými školami a studenty. V projednávané věci žalobkyně zaplatila žalované 100 000 Kč na základě platného právního titulu, kterým byla smlouva o studiu za plnění, které od žalované čerpala. Na straně žalované tak nemohlo vzniknout na úkor žalobkyně žádné bezdůvodné obohacení.
13. Soud prvního stupně dále uvedl, že ujednání o povinnosti žalobkyně platit žalované školné ve výši 60 000 Kč nelze hodnotit jako rozporné s dobrými mravy či ujednání zakládající nerovnováhu ve vzájemných právech a povinnostech v neprospěch spotřebitele či ujednání jakkoli nevýhodné. Nelze shledat nic nevýhodného na tom, pokud za studium na soukromé vysoké škole byla žalobkyně povinna hradit školné. Lze předpokládat, že žalobkyně jako uchazečka o studium měla dostatečné rozumové schopnosti na to, aby rozpoznala, že podává přihlášku na soukromou vysokou školu, kde se hradí školné. Její jednání o tom zcela jasně svědčí.
14. K registraci vnitřních předpisů a stanovení poplatků za studium uvedl, že žalovaná měla své vnitřní předpisy v rozhodném období řádně registrovány, přičemž šlo o Statut VŠEM a Studijní a zkušební řád. Povinnost k hrazení poplatků za studium byla stanovena ve Statutu (§ 59 zákona o VŠ). Nařízení rektora, v němž byla stanovena konkrétní výše studijních poplatků nepodléhalo registraci MŠMT. V tomto směru odkázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2694/24. Ujednání o výši studijních poplatků pak bylo uvedeno ve smlouvě o studiu, resp. posléze v dodatku o zvýšení cenové úrovně.
15. Uzavřel, že jelikož na straně žalované nevzniklo na úkor žalobkyně žádné bezdůvodné obohacení, nelze považovat podanou žalobu za důvodnou.
16. O nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 1 o.s.ř. podle úspěchu ve věci.
17. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně včasné a přípustné odvolání. Měla za to, že se soud prvního stupně nevypořádal se zásadními právními argumenty, které v řízení vznesla. Za podstatné považovala posouzení nicotnosti státního souhlasu žalované, ne-registrace a obsahového rozporu vnitřních předpisů žalované se zákonem, dále otázky, zda se žalobkyně stala de iure studentem, existence řádné úpravy studijních poplatků ve vnitřních (registrovaných) předpisech vysoké školy (žalované), spotřebitelské povahy smlouvy

o studiu, ne-souladu jednání žalované s dobrými mravy, lichvy, nepoctivého jednání, porušení odborné péče. Napadený rozsudek považovala za exces, projev arogance soudní moci a zakázané soudní libovůle.

18. Odkázala na svá obsáhlá písemná podání, která učinila v průběhu sporu, s jejichž obsahem se dle jejího názoru soud prvního stupně nevypořádal a ani nenabídl vlastní právní argumentaci, která by byla alespoň stejně silná. To činí napadený rozsudek nepřezkoumatelným a neústavním. Soudu prvního stupně vytkla, že neprovedl jí navržené důkazy, skutkové okolnosti dezinterpretoval a nesprávně vyložil, ignoroval veřejnoprávní kogentní normy (zejména zákon o VŠ a správní řád), a také povahu spotřebitelského vztahu mezi účastníky. Nadřadil nástroj soukromého práva (smlouvu) nad veřejnoprávní normy.
19. Žalobkyně vyjmenovala řadu soudních rozhodnutí, kromě několika nálezů Ústavního soudu (sp. zn. IV. ÚS 2093/24, IV. ÚS 3310/24, III. ÚS 232/25) se jednalo o rozsudky různých okresních soudů a některých odvolacích soudů, z nichž dovozovala správnost vlastního právního názoru. Z některých z nich obsáhle citovala.
20. Zopakovala, že jelikož přihláška žalobkyně ke studiu neobsahovala předchozí výslovný souhlas žalobkyně s doručením rozhodnutí o přijetí elektronickým způsobem, nemohlo jí být rozhodnutí tímto způsobem doručeno. Postup žalované byl v rozporu s § 69a odst. 1 zákona o VŠ. Žalovaná neměla maturitní vysvědčení žalobkyně. Po 7. 9. 2020 žalovaná již ve vztahu k žalobkyni nikdy žádné rozhodnutí o přijetí nevydala. Pohovor u žalované žalobkyně absolvovala až 18. 9. 2020. Žalobkyně setrvala na svém přesvědčení, že se studentkou žalované nikdy nestala.
21. Měla dále za to, že zůstaly nezjištěny skutečnosti, zda a kdy byly předem ověřeny podmínky pro vydání rozhodnutí o přijetí ke studiu, zda a kdy žalobkyně předložila žalované originál maturitního vysvědčení, zda a kdy bylo vydáno rozhodnutí o přijetí, zda a kdy bylo doručeno žalobkyni Českou poštou s. p. či osobně, kdy nabylo právní moci, zda kdy si žalobkyně zvolila termín osobního zápisu ke studiu, zda a jak se do studia zapsala. Vyrozumění o splnění podmínek přijímacího řízení a přijetí ke studiu je dle žalobkyně právním paskvilem, což dovodilo i MŠMT ve výzvě ze dne 2. 11. 2023, což soud prvního stupně pomínil. Žalobkyni nikdy nevzniklo právo na zápis a k zápisu do studia nikdy nedošlo, vzhledem k tomu, že žalobkyně do systému žalované nahrála maturitní vysvědčení až den poté, co bylo vydáno vyrozumění o přijetí ke studiu. Zopakovala svůj názor, že poplatky za studium musí být vymezeny v registrovaných vnitřních předpisech, což na straně žalované nebylo splněno.
22. Zopakovala rovněž svou argumentaci, že od žalované v době od 28. 2. 2021 do 27. 3. 2024 nečerpala žádné služby. V předchozím období od 1. 10. 2020 do 27. 2. 2021 pak čerpala studijní služby pouze v minimálním rozsahu. Žalovaná žalobkyni nelegálně zapisovala bez její účasti do dalších ročníků, ačkoli žalobkyně fakticky nestudovala, průběh jejího studia nijak nekontrolovala.
23. Za nesprávné považovala závěry soudu prvního stupně ohledně udělení státního souhlasu a akreditace žalované ze strany MŠMT. Vytkla mu, že nevyžádal originál správního spisu MŠMT, aby mohla být odhalena manipulace s vnitřními předpisy.
24. Žalobkyně navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil, podané žalobě vyhověl a přiznal jí náhradu nákladů řízení.

25. Žalovaná nepovažovala odvolání žalobkyně za důvodné. Navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek potvrdil jako věcně správný a přiznal jí náhradu nákladů odvolacího řízení.
26. Námitky žalobkyně, že soudem prvního stupně nebyla zohledněna její argumentace, že byly ignorovány její důkazní návrhy, že byl nesprávně zjištěn skutkový stav jsou obecného charakteru. Není patrné, v čem konkrétně by měl napadený rozsudek vycházet z nesprávně zjištěného skutkového stavu a nesprávného právního posouzení. Soud prvního stupně se se všemi argumenty žalobkyně podrobně vypořádal. Pokud žalobkyně namítala, že soud prvního stupně pominul pravomocná rozhodnutí jiných odvolacích soudů, opomněla uvést, že řada z nich se opírala o zrušený (protiústavní) rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 2443/2023, který byl zrušen nálezem Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2694/24. Řada rozhodnutí, na která žalobkyně poukazovala se pak týkala jiné vysoké školy. Žalovaná upozornila na několik rozhodnutí odvolacích soudů, která ve skutkově obdobných případech dala naopak za pravdu argumentům žalované.
27. Žalovaná podotkla, že žalobkyně po celou dobu studia měla možnost studovat, což i sama v průběhu řízení potvrdila. Prohlášení o zanechání studia žalované zaslala až 27. 3. 2024.
28. Upozornila, že žádný soud, který rozhodoval ve věcech týkajících se žalované a jiných jejích studentů nikdy pravomocně nedospěl k závěru, že se uchazeči nestali studenty, a to ani při uplatnění obsahově shodných námitek právního zástupce žalobkyně či s ním spolupracujícího advokáta Mgr. Doležala (seznam rozhodovací praxe viz na straně 5, 6 odvolání žalované). Rozhodovací praxe shodně uvádí, že rozhodující pro zápis je faktický projev vůle studovat (v případě žalobkyně před uzavřením smlouvy o studiu). Podmínkou pro přijetí je dosažení středoškolského vzdělání s maturitou, nikoli předložení maturitního vysvědčení. Pro doručení rozhodnutí o přijetí je podstatné, že se s ním žalobkyně fakticky seznámila, a dále podle něj postupovala. Byla seznámena s návrhem smlouvy o studiu, který přijala, což představovalo projev vůle k zápisu do studia. Podepsané dokumenty nahrála do SIS VŠEM, čímž se do studia zapsala v souladu se Statutem registrovaným 30. 5. 2017 (viz článek 36). Žalobkyně se tedy studentkou žalované stala, což i sama věděla, jak vyplynulo z jejího výsledku. Žalobkyně obsadila studijní místo, které již nemohl využít jiný uchazeč. Rozhodnutí o přijetí stanoví okamžik vzniku postavení studenta k okamžiku podpisu smlouvy jako vyjádření vůle studovat na konkrétní vysoké škole. I na veřejných vysokých školách pak dochází k zápisu distančním způsobem. Z § 51 zákona o VŠ nevyplývá požadavek na osobní účast uchazeče u zápisu a kogentnost ustanovení nelze dovodit. Ostatně i odborná literatura a právní praxe dovodila, že znění zákona o VŠ nevyklučuje, aby zápis proběhl i bez osobní přítomnosti uchazeče, on-line formou.
29. Smlouvu o studiu považovala žalovaná za platnou a k argumentaci žalované poukázala na rozhodovací praxi odvolacích soudů, z níž citovala, které neshledávají, že by smlouva o studiu měla být neplatná pro rozpor s dobrými mravy, ten je přitom třeba posuzovat k datu uzavření smlouvy, nikoli ex post. Žádné ze smluvních ujednání nelze považovat za zneužívající ve smyslu § 1813 a § 1814 o. z. Ujednání o školném je pak ujednáním o ceně, tudíž nepodléhá posouzení, zda jde o ujednání zneužívající (§ 1813 o. z.). Úplata za studium je cenou za službu (zprostředkování studia studentovi v jím zvoleném programu). Informace o hlavním předmětu smlouvy a o ceně poskytuje žalovaná jasným a srozumitelným způsobem již na svých webových stránkách. Poplatkové povinnosti pak plynou i ze samotného textu uzavřené smlouvy.
30. Práva a povinnosti vznikající na základě veřejnoprávních předpisů spotřebitelské ochraně nepodléhají. Ústavní soud v nálezu sp. zn. II. ÚS 2694/24 uvedl, že uzavření smlouvy zároveň

nevyklučuje existenci vzájemných veřejnoprávních vztahů účastníků smlouvy majících základ v zákoně o VŠ, případně dalších právních předpisech, soukromé a veřejné právo jsou relativně svébytné části jednotného právního řádu. Spotřebitelská ochrana se tak nemůže vztahovat na ustanovení ve vnitřních předpisech vysoké školy jako je např. Statut či Nařízení rektora zakotvující studijní poplatky.

31. Žalovaná byla povinna poskytnout žalobkyni jako svému studentovi možnost vzdělání po celou předpokládanou dobu studia, a to i za situace, kdy by se student v jeho průběhu rozhodl studia zanechat. Naproti tomu student byl povinen hradit sjednané školné. Plnění studijních povinností je na studentovi, nikoli na vysoké škole. Zákon o VŠ nezakazuje vnitřním předpisům založit povinnost studentů soukromé vysoké školy platit za celou standardní dobu studia bez ohledu na to, zda dostudují. Intenzita nerovnováhy v právech a povinnostech se nezkoumá rozsahem zásahu do majetkových poměrů spotřebitele, podstatný je rozdíl v právech. Uchazeč jako zájemce o vzdělávání má na základě vlastního uvážení zvážit své možnosti, než se k plnění povinností vůči soukromé vysoké škole zaváže. Má možnost si vybrat i veřejnou vysokou školu. Určitá běžná péče a opatrnost se u zletilé a středoškolsky vzdělané osoby předpokládá.
32. Poplatky za studium stanovila žalovaná ve svém Statutu, který byl registrován MŠMT již v roce 2017 odkazem na nařízení rektora, což je vnitřní předpis nepodléhající registraci, s čímž souhlasil Ústavní soud v již zmíněném nálezu sp. zn. II. ÚS 2694/24. Žalovaná poznamenala, že žalobkyně dezinterpretuje různá rozhodnutí soudů, včetně soudu Ústavního, opakovaně poukazuje na rozsudky, jež byly změněny.
33. Žalovaná zcela odmítla tvrzení žalobkyně týkající se udělení státního souhlasu ke své činnosti.
34. Žalovaná přijala od žalobkyně plnění na podkladě smlouvy, tedy za existence spravedlivého důvodu, což vylučuje vznik bezdůvodného obohacení na její straně.
35. Odvolací soud přezkoumal k odvolání žalobkyně napadený rozsudek podle § 212 a § 212a o.s.ř., včetně řízení, které jeho vydání předcházelo a dospěl k závěru, že odvolání není opodstatněné.
36. Odvolací soud předně uvádí, že rozsudek soudu prvního stupně považoval za přezkoumatelný, splňující všechny požadavky na odůvodnění rozsudku ve smyslu § 157 odst. 2 o.s.ř. Soud prvního stupně se zabýval všemi argumenty žalobkyně, podrobně je rozebral a zhodnotil. Skutečnost, že se k argumentaci žalobkyně nepřiklonil a nepovažoval ji za správnou, neznamená, že by jeho rozsudek byl nepřezkoumatelný, nezákonný či nesoucí znaky libovůle, jak v odvolání namítla žalobkyně.
37. Soud prvního stupně pak nebyl povinen se podrobně vypořádávat s každým rozsudkem jiného okresního soudu či krajského soudu, který žalobkyně označila a z něhož pro sebe vyvozovala příznivé závěry. Často se přitom jednalo o rozsudky, které byly posléze změněny či se týkaly jiné soukromé vysoké školy či jiné skutkové situace (hlavní těžiště sporů mezi soukromými vysokými školami a jejich studenty či bývalými studenty spočívá ve sporech o zaplacení dlužného školného, nikoli o vydání bezdůvodného obohacení jako je tomu v projednávané věci).
38. V tomto směru odvolací soud připomíná rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 5012/2014, v němž Nejvyšší soud uvedl, že by bylo „absurdní ustanovení § 13 zákona č. 89/2012 Sb. vykládat tak, že ke vzniku důvodného očekávání by postačovalo kupříkladu

jediné, nahodilé a nepublikované rozhodnutí soudu nižšího stupně, popřípadě tak, že by takové rozhodnutí mohlo dokonce popírat ustálenou rozhodovací praxi. *Abys důvodné očekávání mohlo vzniknout, musí skutečně existovat ustálená rozhodovací praxe.*“.

39. Odvolací soud vyšel ze skutkového stavu zjištěného soudem prvního stupně tak, jak je podrobně popsán v napadeném rozsudku a stručně shrnut shora.
40. Soud prvního stupně provedl dokazování v rozsahu dostatečném pro rozhodnutí. Z provedených důkazů učinil odpovídající skutkové závěry, které adekvátně právně hodnotil. Postupoval rovněž v souladu s přílehlavou judikaturou zejména Ústavního soudu.
41. Pokud neprovedl všechny důkazy navržené žalobkyní, nemělo to za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, neboť nebyly provedeny důkazy, které nebyly pro posouzení sporu podstatné. Soud prvního stupně v rozsudku uvedl, z jakých důvodů některé důkazy neprovedl, a také, z jakých důvodů z některých provedených důkazů nečinil žádná skutková zjištění (viz odst. 35, 36 jeho rozsudku). Nejedná se tak o opomenuté důkazy ve smyslu judikatury vyšších soudů.
42. Odvolací soud se se skutkovými i právními závěry soudu prvního stupně v plném rozsahu ztotožnil.
43. K jednotlivým odvolacím námitkám žalobkyně, které lze rozdělit do níže uvedených okruhů, uvádí odvolací soud následující:
44. Zpochybnění udělení státního souhlasu žalované působit jako soukromá vysoká škola a poskytovat vzdělání v České republice:
45. Ve shodě se soudem prvního stupně shledal odvolací soud jako zcela nedůvodné námitky žalobkyně týkající se udělení státního souhlasu žalované působit jako soukromá vysoká škola.
46. Podstatné je, že zde existuje pravomocné správní rozhodnutí, které je třeba v souladu se zásadou presumpce správnosti správních aktů respektovat. Je proto nerozhodné, zda v procesu udělení státního souhlasu vznikly nějaké nedostatky či nikoli. Odvolací soud v zájmu stručnosti odkazuje na podrobné a správné úvahy soudu prvního stupně ohledně nicotnosti správních aktů (viz odst. 45 až 48 jeho rozsudku) a jeho závěr, že se o nicotný akt nejedná (viz odst. 51 napadeného rozsudku). Odvolací soud nepovažoval za nutné zde zcela správnou argumentaci soudu prvního stupně znovu uvádět.
47. Registrace vnitřních předpisů žalované:
48. Odvolací soud se v plném rozsahu ztotožnil také se závěry soudu prvního stupně ohledně registrace vnitřních předpisů žalované.
49. V řízení bylo prokázáno, že MŠMT registrovalo dne 30. 5. 2017 Statut žalované a její Studijní a zkušební řád. Ve Statutu bylo kromě jiného upraveno, jakým způsobem se uchazeč přihlašuje ke studiu, způsob přijetí ke studiu, zápis ke studiu, poplatky spojené se studiem. Studijní a zkušební řád upravoval mimo jiné, kdy se uchazeč stává studentem žalované, způsoby zanechání studia. V podrobnostech odvolací soud odkazuje na odst. 31 a 32 napadeného rozsudku.
50. Statut a Studijní a zkušební řád jsou vnitřními předpisy žalované ve smyslu § 41 zákona o VŠ, které podléhají registraci MŠMT a byly jím řádně registrovány (§ 36 odst. 1 zákona o VŠ).

Shodu s prvopisem potvrzuje H. R.

51. Ne každý předpis vysoké školy je vnitřním předpisem podléhajícím registraci podle § 41 a § 36 citovaného zákona. Registraci podléhají pouze předpisy soukromé vysoké školy, jež stanoví, které orgány vykonávají působnost podle části čtvrté až jedenácté tohoto zákona, tzn. zejména Statut a Studijní a zkušební řád, a dále další předpisy, pokud tak stanoví statut vysoké školy (§ 41, § 17 odst. 1 písm. k) zákona o VŠ). Registraci nepodléhají interní akty (směrnice a opatření) ani jejich změny.
52. Shodný právní názor vyjádřil Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. II. ÚS 2694/24, kterým zrušil rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 2443/2023, na který několikrát odkazovala žalobkyně a v němž Nejvyšší soud vyslovil (nesprávný) názor, že registraci MŠMT podléhají i opatření rektora. Ústavní soud uvedl, že povinnost registrace MŠMT je dána pro nejdůležitější vnitřní předpisy soukromé vysoké školy jako je statut a studijní a zkušební řád.
53. Přijetí žalobkyně ke studiu, zápis ke studiu, zda se žalobkyně stala studentkou žalované:
54. Předně považoval odvolací soud za potřebné zdůraznit, že žalobkyně až do doby, kdy žalovanou vyzvala k vydání bezdůvodného obohacení (prosinec 2024) neměla pochybnost o tom, že se studentkou žalované stala, tedy že ke studiu ve zvoleném studijním programu byla přijata a že se ke studiu též zapsala. Studium zahájila již v akademickém roce 2020/2021, požádala o povolení splátek školného, které za standardní tříletou dobu studia také zaplatila, v průběhu těchto tří let došlo rovněž ke změně smlouvy (cenové úrovně studijních poplatků na úroveň Premium), dne 27. 3. 2024 studia zanechala. Po celou dobu studia tedy sama vycházela z toho, že se studentkou žalované stala, že smlouva o studiu je platným právním jednáním.
55. Žalobkyně zpochybňovala proces svého přijetí ke studiu u žalované, kdy argumentovala tím, že nebylo vydáno rozhodnutí o přijetí ke studiu, resp. listina vyrozumění o splnění podmínek přijímacího řízení a přijetí ke studiu neodpovídala zákonným požadavkům na rozhodnutí, přijetí bylo podmíněné, listina nebyla žalobkyni nikdy řádně doručena, neboť tato nikdy nevyslovila souhlas s tím, aby jí bylo vyrozumění zasláno prostřednictvím SIS VŠEM, tedy elektronickou formou, žalovaná neměla ke dni vydání vyrozumění k dispozici maturitní vysvědčení žalobkyně. Žalobkyně dovozovala, že jelikož nebyly splněny podmínky pro přijetí žalobkyně ke studiu u žalované, nemohl nastat ani zápis žalobkyně ke studiu, který nadto neproběhl osobně.
56. Odvolací soud předesílá, že soud v občanském soudním řízení není oprávněn posuzovat, zda přijetí ke studiu bylo nebo nebylo řádné. Jedná se o proces, který nepodléhá přezkumu v civilním řízení.
57. Odvolací soud se nicméně plně ztotožňuje se závěry, které v tomto směru učinil soud prvního stupně.
58. Listina vyrozumění o splnění podmínek přijímacího řízení a přijetí ke studiu ze dne 7. 9. 2020 (viz číslo listu 65-66 spisu) je po obsahové stránce rozhodnutím o přijetí ke studiu. Uvedené jednoznačně plyne z textu listiny, z toho, že jde o listinu vydanou rektorem VŠEM a z toho, že obsahuje rovněž poučení o oprávněném prostředku. Žalobkyně byla přijata ke studiu zvoleného studijního programu za podmínky, že do stanoveného data nahraje do SIS VŠEM maturitní vysvědčení (do 15. 10. 2020). V případě nesplnění této podmínky by přijetí pozbylo účinnosti, resp. by žalobkyně byla vyřazena z evidence pro daný termín zahájení studia (viz článek 36 statutu žalované). Žalobkyně v uvedeném termínu maturitní vysvědčení do SIS

Shodu s prvopisem potvrzuje H. R.

VŠEM nahrála, čímž uvedenou podmínku splnila. Taková forma přijetí není v rozporu se zákonem o VŠ.

59. Rozhodnutí o přijetí bylo žalobkyni doručeno prostřednictvím SIS VŠEM. Odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně považoval za stěžejní, že se žalobkyně s rozhodnutím seznámila a podle něj následně postupovala (§ 19 odst. 7 správního řádu).
60. Na podkladě listiny vyrozumění o splnění podmínek přijímacího řízení a přijetí ke studiu ze dne 7. 9. 2020 žalobkyně podepsala smluvní prohlášení studenta k administraci a podmínkám studia na VŠEM (smlouvu o studiu), a tím došlo i k jejímu zápisu do studia. O tomto způsobu byla žalobkyně vyrozuměna v rámci vyrozumění o splnění podmínek přijímacího řízení a přijetí ke studiu ze dne 7. 9. 2020. Se způsobem zápisu do studia byla tedy žalobkyně seznámena v rozhodnutí o přijetí ke studiu. Zápis do studia toliko za osobní účasti přijatého studenta není žádným zákonným ustanovením vyžadován, jak mylně dovozuje žalobkyně.
61. Odvolacímu soudu se nejeví, že by uvedený způsob zápisu do studia, spadající v jedno s uzavřením smlouvy o studiu, měl být pro žalobkyni jakkoli nevýhodný. V případě soukromé vysoké školy je třeba brát v úvahu i to, že musí mít zajištěny peněžní prostředky na svůj provoz a na to, aby mohla dostát svým povinnostem poskytovat vzdělávání. Proto se nejeví jako praktické, aby zde byla možnost zapsat se do studia bez toho, že by zároveň byla uzavřena smlouva o studiu zajišťující škole platbu školného, kterou se student podílí na zajištění vzdělávacích potřeb.
62. Odvolací soud považuje za nutné znovu zdůraznit, že žalobkyně se ke studiu u žalované sama dobrovolně přihlásila svým aktivním konáním. Se všemi potřebnými informacemi byla seznámena. Tím, že byla ke studiu přijata dosáhla toho, o čem sama žádala. U žalované studovala, i když ne po celou dobu řádným způsobem. K tomu lze však poznamenat pouze to, že vysoká škola jistě není odpovědná za to, zda student skutečně studuje a plní si své studijní povinnosti.
63. Odvolací soud tedy ve shodě se soudem prvního stupně uzavírá, že žalobkyně se ke studiu u žalované přihlásila, byla přijata, došlo k jejímu zápisu do studia a stala se tak studentkou žalované.
64. Smlouva o studiu (spotřebitelský vztah, dobré mravy):
65. Vztah mezi studentem a soukromou vysokou školou, který je založen uzavřením smlouvy o studiu, je vztahem soukromoprávním. Vysoká škola, resp. její orgány mají zákonem svěřeny rovněž veřejnoprávní pravomoci, avšak tyto vztahy je třeba striktně rozlišovat. Při uzavření smlouvy o studiu jsou soukromá vysoká škola a student v rovnoprávním postavení, a nikoli ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti. Proto jsou také spory o úhradu školného či jiné poplatky ve vztahu k soukromé vysoké škole řešeny soudy v občanském soudním řízení, a nikoli v rámci správního soudnictví, v jehož rámci jsou naopak řešeny poplatky vybírané veřejnými vysokými školami.
66. Úvaha žalobkyně, že snad veřejné právo je nadřazeno právu soukromému je zcela nesprávná. Ostatně Ústavní soud se k této otázce ve vztahu mezi studentem a soukromou vysokou školou vyjádřil i ve svém nálezu sp. zn. II. ÚS 2694/24, na který sama žalobkyně opakovaně upozorňovala, nicméně jinak, než interpretuje žalobkyně. Ústavní soud uvedl, že *právní poměr sjednaný smluvně mezi soukromou vysokou školou a studentem/ studentkou, jehož předmětem je poskytování vzdělání za úplatu je především vztahem mezi dvěma osobami v soukromoprávním styku. To zároveň nevylučuje existenci jejich vzájemných veřejnoprávních vztahů (vertikálních) majících základ v zákoně*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. R.

o vysokých školách (a případně dalších právních předpisech). *Soukromé a veřejné právo jsou relativně svébytné části jednotného právního řádu.* S ohledem na *nezávislost uplatňování soukromého práva na právu veřejném* (tak jak je mj. deklarováno v § 1 odst. 1 občanského zákoníku) je třeba při posuzování neplatnosti soukromoprávního jednání je třeba pro rozpor s předpisy veřejného práva zohlednit, zda smysl a účel zákona vyžaduje, aby mělo porušení veřejnoprávní povinnosti za následek i neplatnost soukromoprávního jednání (§ 580 o. z.). Ústavní soud ve své ustálené rozhodovací praxi upřednostňuje svobodnou vůli jednajících a základní koncepční přístup preference platnosti právních jednání před jejich neplatností (§ 574 o. z.).

67. Odvolací soud v plném rozsahu souhlasí se závěrem soudu prvního stupně, že smlouva o studiu je smlouvou tzv. nepojmenovanou (§ 1746 odst. 2 o. z.). Mezi žalobkyní a žalovanou se jednalo zároveň o spotřebitelský smluvní vztah, kdy na žalobkyni bylo nutno nahlížet jako na spotřebitele. Odvolací soud neshledal, že by smlouva studiu obsahovala jakékoli zneužívající ujednání ve smyslu § 1813 a násl. o. z. Ujednání o výši školného je pak třeba považovat za ujednání o ceně plnění (viz § 1813 o. z. ve znění účinném v době uzavření smlouvy). Lze poznamenat, že školné za jeden akademický rok činilo zpočátku 40 000 Kč, tj. 4 000 Kč měsíčně, po uzavření dodatku pak 60 000 Kč, tj. 6 000 Kč měsíčně. Uvedené částky nelze považovat za přemrštěné či dokonce lichevní, natož aby smlouvu o studiu bylo možno hodnotit jako rozpornou s dobrými mravy, jak namítala žalobkyně.
68. Žalobkyně byla s výší studijních poplatků (školného) seznámena ve smlouvě o studiu, platba školného je upravena ve statutu žalované (článek 37), i když ne konkrétní částkou. Výše školného byla konkrétními částkami stanovena v Nařízení rektora, přičemž Ústavní soud v nálezu sp. zn. II. ÚS 2694/24, který odvolací soud již zmínil výše, jasně vyjádřil, že není vyloučeno, aby byla smluvní povinnost hradit úplatu za studium určena i odkazem na od smlouvy odlišný dokument. V projednávaném případě však byla výše úplaty za studium sjednána výslovně ve smlouvě o studiu, resp. její součástí. Žalobkyně ani nepopírala, že by jí výše školného nebyla sdělena srozumitelným způsobem, že by ji neznala.
69. Odvolací soud tedy opět ve shodě se soudem prvního stupně uzavírá, že smlouva o studiu byla mezi účastnicemi uzavřena platně.
70. Poplatky za studium (školné):
71. Podle § 59 zákona o VŠ platí, že poplatky spojené se studiem na soukromých vysokých školách stanoví soukromá vysoká škola ve svém vnitřním předpisu.
72. Poskytování vzdělávání na soukromých vysokých školách za úplatu tedy zákon umožňuje.
73. Jak již odvolací soud uvedl výše, v projednávané věci byly poplatky za studium obecně stanoveny ve statutu žalované, konkrétně pak v Nařízení rektora, které nepodléhalo registraci MŠMT, a nadto výslovně sjednány ve smlouvě o studiu.
74. Žalobkyně znala výši studijních poplatků, sama je akceptovala a platila. Na ujednání o poplatcích za studium soukromé vysoké školy nelze spatřovat nic rozporného s dobrými mravy, lichevního či zneužívajícího. Žalobkyně se sama rozhodla studovat soukromou vysokou školu, která je povinna si zajistit finanční prostředky pro vzdělávání sama a činí tak formou školného. Musela si tak být vědoma, že se studiem na tomto typu vysoké školy je spojeno placení školného za sjednaných podmínek. Žalobkyně smlouvu o studiu podepsala, s výší školného byla srozuměna a podpisem smlouvy s ní vyjádřila souhlas, později dokonce

zvolila variantu studia s vyšším školným. Školné pak po celou řádnou tříletou dobu studia i platila.

75. Faktické studium žalobkyně (poskytování služeb ze strany žalované):

76. V řízení bylo prokázáno, že žalovaná žalobkyni plnění, k němuž se smlouvou o studiu zavázala poskytovala. Žalobkyně měla možnost u žalované studovat, zprvu tak i činila. Pokud se sama v průběhu doby studia rozhodla studijních možností nevyužívat, jednalo se o její vlastní rozhodnutí, které nemohla žalovaná nijak ovlivnit. Podstatné je, že žalobkyně měla možnost studovat, žalovaná ji jako studentku vedla. Naopak zcela nerozhodné je, že žalobkyně v průběhu doby fakticky studovat přestala.
77. Není pak na soudu v občanském soudním řízení, aby posuzoval, zda a jakým způsobem probíhala ze strany žalované v průběhu studia kontrola studijních výsledků žalobkyně a s jakými následky. Případná kontrola kvality studijních programů je na příslušných orgánech státní správy.
78. Odvolací soud tedy ve shodě se soudem prvního stupně uzavírá, že žalobkyně byla studentkou žalované, měla možnost studovat, tedy jí bylo ze strany žalované poskytováno za zaplacené školné sjednané protiplatební. Žalobkyně platila školné na základě platného právního titulu. Na straně žalované tak na její úkor žádné bezdůvodné obohacení nevzniklo a podanou žalobu proto nelze považovat za důvodnou.
79. Na závěr odvolací soud dodává, že souhlasil se závěry, které přijal zdejší odvolací soud ve skutkové a právně obdobné věci sp. zn. 19 Co 311/2025.
80. Ze všech důvodů vysvětlených shora tedy odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně podle § 219 o.s.ř. potvrdil jako věcně správný, včetně výroku o náhradě nákladů řízení, o nichž soud prvního stupně rozhodl v souladu s § 142 odst. 1 o.s.ř. a správně určil výši účelně vynaložených nákladů žalované.
81. O náhradě nákladů řízení odvolacího rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 o.s.ř. a § 142 odst. 1 o.s.ř. Žalobkyně byla v odvolacím řízení neúspěšná, proto je povinna zaplatit žalované náhradu jeho nákladů. Jedná se o náklady právního zastoupení advokátem za dva úkony právní služby (písemné vyjádření k odvolání a účast u odvolacího jednání), a to odměnu ve výši 5 100 Kč za jeden úkon podle § 7 bod 5. vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále „a. t.“), tj. 10 200 Kč, paušální náhradu hotových výdajů ve výši 450 Kč za jeden úkon podle § 13 odst. 4 a. t. ve znění účinném od 1. 1. 2025, tj. 900 Kč a náhradu za 21% DPH z odměny a paušálu podle § 137 o.s.ř., tj. 2 331 Kč.
82. Celkem činí účelné náklady právního zastoupení žalované v odvolacím řízení částku **13 431 Kč**, kterou odvolací soud uložil žalobkyni zaplatit žalované ve standardní třídní lhůtě k rukám jejího právního zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je přípustné** dovolání, které se podává ve lhůtě dvou měsíců od doručení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně za podmínek § 237 o.s.ř.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. R.

Praha 29. dubna 2026

JUDr. Ladislava Mentbergerová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. R.